

Ahval 26 Ocak 2019

Evin “efendisi” eşini her akşam dövmekte. Zavallı kadın hep ağlar, kara bahtına kahrolur. Neden dayak yediği pek önemli değil, öyle değil mi? Hiçbir biçimde birinin başkasını dövme hakkı yoktur.

Ama ya kadın mazoşist ise? Yani dayak yemekten zevk duyuyorsa, ille de dayak yemek istiyorsa? Dayak yedikçe daha mutlu hissediyorsa? Hatta ağlarken, üzülüyorum, acı çekiyorum derken bilinçaltında memnun hissediyorsa? Ben “efendime” karşı laf etmem, ona karşı konuşana da karşıyım, diyorsa… Yani sızlanmaları “beni döv” sübliminal mesajı ise bu duruma ne demeli?

Böyle bir durumda dayak yiyenden yana çıkıp onu korumak, dayak yiyene haksızlık etmiş oluyoruz herhalde. Dayak yiyenin mutluluğunu engelliyoruz! Eski bir fıkradır: Mazoşist “döv beni” diye yalvarmış, sadist ise ona hiç ilişmemiş! Dayağı yardıma tercih eden bir kadını

korumak boşuna bir uğraştır.

Bunlar geldi aklıma haberi olurken. Avrupa Konseyi Parlamenter Meclisi'nin Birleşik Sol Grup'un girişimiyle hazırlanan "Türkiye'de Siyasi Muhalefet Üyelerinin Ağırlaşan Durumu" başlıklı karar tasarısı genel kurulda 20'ye karşı 72 oyla kabul edildi. Yani Türkiye'deki siyasi baskılar kınandı. Peki karara karşı çıkanlar arasında kimler var?

Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) ve İYİ Parti'li üyeleri var. AKP ve MHP üyeleri de var ama onların tutumu anlaşılırdır: şu an iktidar durumundadırlar. Karar onlara karşıdır ve onların bu karara itiraz etmesi normaldir. Ama dayak yiyenlerin, "sizin yardımınıza ihtiyaç duymuyoruz, siz bize karışmayın" demelerini nasıl açıklayacağız?

Şaka bir yana, mesele psikoloji değil, siyasettir. Milliyetçilik bu noktaya varmış. Kol kırılır yen içinde kalır. Aile içi sorunlarımıza karışmayın, dayak da yesek biz "efendimize" laf edenlere karşıyız. Bunu diyor dayak yiyen muhalefet. (Böyle muhalefet düşman başına!)

Bu muhalefetin batı dünyasına verdiği mesaj ve uyarı bellidir: Bize karışmayın, biz devletimize toz kondurmayız, hele "efendimize" karşı olacaksa desteğiniz eksik olsun!

Tabii bu "karışmayın" mesajının bir nedeni kamu oyu tepkisinin korkusu olabilir. İktidar, "bunlar Türkiye'yi yabancılara karşı korumuyor", hatta "bunlar yabancılarla bir olmuş, vatanımızı kötülüyorlar" demagojisi yapacağını düşünmüş olabilirler. Neme lazım, biz devletten yana olalım, risk almayalım düşüncesi egemen olmuş olabilir.

Tasarıyı hazırlayan Birleşik Sol Grup, Halkların Demokratik Partisi'nin (HDP) üyelerinin bağlı olduğu grup. Yeni "ulusal fobi" gündeme gelmiş olabilir! Yani, HDP ile yakından uzaktan ilişkili her girişime biz peşin hayır deriz mantığı egemen yeniden. Yararımıza da olsa, biz karşıyız. Çünkü devletimize ve bizi döven "efendimize" yanayız biz.

Mafya kendi üyesini öldürmeye karar vermiş, o ise polisle işbirliği yapmıyor – refleks meselesi. Hep öyle yapmıştır, "hain" sayılmak istemiyor.

Ya Avrupa Meclisi Parlamenter Meclisi nasıl bir mesaj almıştır, bu ret oylamasından ne anlamıştır? Herhalde, “bunlar bizden çok farklı, anlaşılmazdırlar, nefes tüketmeyelim, yardım da istemediklerine göre, biz iç işlerine karışmayalım” demişlerdir, “kendi başlarının çaresine baksınlar”.

“Bunlar belki mazoşisttir” diye düşünmüşlerdir, ne bilsinler böylesine devletçi ve milliyetçi olunabileceğini.

Süründürülen vatandaş da bir mesaj almıştır: Bu “muhalefet” uluslar arası örgütlerin (Avrupa, AB, İnsan Hakları Mahkemesi gibi) desteğini aramayacaktır, herkes kendi başının çaresine baksın…

Tuhaf bir durum yaşanıyor. Muhalefet edenlerin bir kısmı hain ve terörist ilan edilince, muhalefet etmek de ihanet ve terörizm sayılır oldu. Bu çıkmazdan çıkmanın yolu hain ve teröristlerin hakkını tanımaktan geçiyor ama bu da karısını döven “efendiye” karşı çıkmadan olmuyor. Kısır döngü.

Bu “muhalefete” sorulması gereken bir iki soru var. Cevabını çok merak ediyorum. Türkiye bu uluslar arası örgütlere neden katılır? Kendi hakkının orada korunmayacağına inanıyorsa, sağlanan olanaklar kullanılmayacaksa bu Meclislere neden girilir? Milli birlik psikozu, yani milliyetçilik bu boyutlara vardıysa umudumuz “efendimizin” yorulması ve artık bizi dövmemesi midir?

Kaynak